

han rejste bort, men ogsaa for at hente Lykken hjem til sin Familie. Fruentimmersnak skulde man aldrig høre paa. Naar han engang vendte tilbage som en rig Amerikaner med Penge i alle Lommerne, vilde baade Ane-Mette og Børnene forstaa, hvor godt og rigtigt han havde handlet imod dem. Han skulde bare være ved godt Mod.

Klokken fire skramlede Vækkeuret. Ane-Mette listede sig ud af Sengen, og da hun var gaaet ud i Køkkenet, stod ogsaa Søren op. Han blev siddende nogen Tid paa Sengekanten med Hovedet i Hænderne. Det ringede derinde som med Dommedagsklokker. Han følte sig tilmode som en, der staar i Begreb med at begaa et Mord.

»Do kan vel daarlig komme hjem før Avten,« sagde Ane-Mette, da de i Daglysningen sad ude i Køkkenet ved Kaffen.

Søren slog en Dram i sin Kop.

»Næ, det kan A it,« svarede han efter nogen Nølen og hældte lidt af Flasken ovenpaa.

Opad Væggen stod hans gamle Vandrekæp. Paa et Søm ovenover hang en Ræveskindsransel. Det var hans hele Udrustning. Ane-Mette sukkede lidt for sin Ko, som hun savnede. Men Jern og Værktøj var jo vigtigere, det forstod hun godt. Søren svarede ikke noget, og nu vaagnede den Lille inde i Stuen. Ane-Mette maatte derind og stille Barnet tilfreds.